

821.111(73)

Г-59

Селесте Інґ

C1213554

перекладачка
Анастасія Дудченко

устюди жсевріють пожсежі

НАНІ
формат

Перлина дотримала слова, і наступного тижня віддала Лексі надруковане есе — історію короля-жабеняти з точ- ки зору жабеняти. Ні Мія, яка не хотіла зізнаватися, що підслуховувала, ні Муді, який не хотів, щоб на ньому поставили клеймо пай-хлопчика, не сказали про це ані слова. Але обоє де- далі більше тривожилися.

Коли Муді заїжджав уранці, щоб разом піти до школи, Пер- лина виходила з кімнати в одній із сорочок Лексі, або в топі на тонких бретельках, або з її темно-червоною помадою на губах.

— Мені її дала Лексі, — пояснила вона, частково матері, част- ково Муді, бо обоє шоковано дивилися на неї. — Вона сказала, що для неї вона надто темна, а мені личить, бо в мене волосся тем- ніше.

Її губи в неакуратно намазаній помаді були схожі на свіжий синець.

— Змий це, — уперше в житті сказала Мія.

Але наступного ранку Перлина вийшла в одному з чокерів Лексі, який виглядав так, наче їй на шию почепили чорну драну мотузку.

— Побачимося ввечері, — сказала вона. — Ми з Лексі після шко- ли йдемо по магазинах.

Під кінець жовтня, коли заяви одна за одною розлетілися по коледжах, серед старшокласників поселився святковий дух. Лексі теж відправила свою і була в доброзичливому настрої. Есе завдяки Перліні в неї було хороше, бали за стандартизова- ним тестом SAT — високі, середній бал завдяки поглибленим кур- сам — вище ніж 4,0, і Лексі могла нарешті почати змальовувати в уяві студмістечко Єлю. Вона відчувала, що має якимось віддячи- ти Перліні, і трохи помізкувавши, придумала ідеальне рішення:

дещо таке, що Перлині точно сподобається, але на що вона сама ніколи не отримає запрошення.

— У Стейсі Перрі на вихідних вечірка, — сказала вона. — Хочеш прийти?

Перлина вагалася. Вона чула про вечірки Стейсі Перрі, і можливість туди потрапити вабила її.

— Не певна, що мама мене пустить.

— Та ну, Перлино, — сказав Тріп, простягаючи руку вздовж спинки дивану. — Я йду. Мені треба буде з кимось там танцювати.

Після цього Перлину вмовляти вже не довелося.

У старшій школі Шейкер-гайтса вечірки Стейсі Перрі були свого роду легендою. У містера й місіс Перрі був великий будинок, проте вони часто були в роз'їздах, чим Стейсі успішно користувалася. Усі заяви вже було відправлено, до кінця навчання лишалося кілька тижнів, і старшокласники були готові скинути напруження й повеселитися. Весь тиждень перед геловінською вечіркою всі тільки й говорили про те, хто йде, а хто не йде.

Муді та Ізі, звісна річ, не запросили. Вони знали Стейсі Перрі тільки зі слів інших, та й запрошені були переважно ті, хто скоро випускався. А Перлина, хоч і спілкувалася з Лексі, усе одно не знала майже нікого, крім Річардсонів, і найчастіше єдиною людиною, з якою вона розмовляла в школі, був Муді. Однак Лексі та Серену Вон запросила сама Стейсі, а відтак вони могли привести гостя — навіть десятикласницю, яку ніхто не знав.

— Ми взагалі-то збиралися подивитися «Керрі», — пробурчав Муді. — Ти говорила, що не бачила її.

— На наступних вихідних, — пообіцяла Перлина. — Це ж усе одно Геловін. Якщо тільки ти не хочеш іти по цукерки.

— Ми вже надто дорослі, — сказав Муді.

У Шейкер-гайтсі були правила для всього, і для походів за цукерками на Геловін у тому числі. О шостій та о восьмій вечора вмикалися сирени, що позначали початок та кінець, і хоча офіційно обмежень за віком не було, люди зазвичай дивилися скося, якщо біля дверей опинялися підлітки. Останнього разу він ходив по цукерки, коли йому було одинадцять, одягнений як емендемс.

Однак на вечірку Стейсі костюм був обов'язковою вимогою. Браян не йшов — він до останнього тягнув із подачею заяви у Принстон, і тепер із кількома іншими прокрастинаторами в режимі «на вчора» намагався встигнути до дедлайну. Отож розраховувати на нього було не варто.

— Давайте будемо янголами Чарлі! — захоплено вигукнула Лексі. Вона, Серена й Перлина натягнули штани-кльош, полієстерові сорочки й уклали волосся так високо, як тільки змогли. Повернулися до дзеркала, склали пальці пістолетами, і позували — спина до спини, з високими зачісками, у тумані від лаку для волосся.

— Ідеально, — сказала Лексі. — Білявка, брюнетка і чорнява. — Вона перевела палець на ніс Перлини. — Готова до вечірки, Перлино?

Відповідь, ясна річ, була ні. Це була найнеймовірніша річ у її житті. Весь вечір біля величезного газону Стейсі паркувалися авто, що привозили скейтерів, тварин і фредді крюгерів. Як мінімум на чотирьох хлопцях були маски з «Крику», на парочці — футболки й шоломи футболістів. Кілька креативних юнаків були вдягнені в довгі пальта, капелюхи «федора», сонячні окуляри й хутряні боа. («Сутенери», — пояснила Лексі). Більшість дівчат були у відвертих сукнях і капелюшках або зі звірячими вушками. Хоча одна вдягнулася принцесою Леєю; інша, в образі жінки-робота, виснула на руках в Остіна Паверса. Сама Стейсі була вбрана янголом: у срібного кольору міні-сукні на бретелях, зі всипаними блискітками крилами, з німбом на обручі й у панчохах у сітку.

О пів на десяту, коли приїхали Лексі, Серена і Перлина, усі вже напилися. У спертому повітрі пахло потом і пронизливо солодким запахом пива, парочки терлися по темних кутках. Підлога на кухні була липка від розлитих напоїв, на столі серед напівпорожніх пляшок лежала на спині якась дівчина, курила косяк і хихотіла, а якийсь хлопець вилизував ром з її пупа. Лексі й Серена налили собі випити й, вихиляючись, вислизнули на імпровізований танцмайданчик у вітальні. Перлина, яка лишилася одна, стояла в кутку кухні з червоним пластиковим стаканчиком з горілкою й кока-колою та видивлялася Тріпа.

Через півгодини вона помітила його на патію — він був в образі диявола: у червоному светрі із секонд-хенду і з парою ріжок.

— Я й не знала, що вони зі Стейсі взагалі знайомі, — прокричала вона у вухо Серені, коли та повернулася налити собі ще.

Серена знизала плечима.

— Стейсі сказала, що якось побачила його без сорочки після тренування і вирішила, що він *нічогенький*. Вона сказала — цитую, — що він просто супер.

Вона зробила великий ковток і захихотіла. Перлина помітила, що обличчя в неї червоне.

— Не кажи Лексі, гаразд? Вона не доганяє.

Серена попрямувала назад у вітальню, трохи похитуючись на своїх клиновидних підборах, і через розсувні скляні двері Перлина бачила, як Тріп штрикає руду дівчину між лопатками своїми пластиковими вилами. Вона поправила зачіску й придумала план. Ще трохи, і стакан Тріпа спустошиться. Він зайде всередину й побачить її. «Як воно, Перлино», — скаже він. А вона відповість йому щось розумне. Вирішила щось придумати. Що сказала б Лексі хлопцеві, який їй подобається?

Але вигадуючи щось пристрасне й дотепне, вона помітила, що Тріп сchez із патію. Він зайшов усередину чи вже пішов? Вона пробралася у вітальню, піднявши вгору стаканчик, але побачити когось було неможливо. З колонок гриміли «Пафф дедді» і «Мейс», бас так гупав, що вона відчувала його аж горлом, потім стих і поступився місцем «Ноторіус біг». Світло давали всього кілька свічок, і все, що можна було побачити, — це силуети, що звивалися й торкалися одне одного в абсолютно непристойний спосіб. Вона вийшла на задній двір, де купка хлопців потягували пиво й сперечалися про шанси футбольних команд потрапити у плей-оф. «Якщо ми перемажемо “Ігнейш”, — прокричав один із них, — і “Ю-Ес” перемажуть “Ментор”...»

Тим часом Лексі незабутньо проводила час. Вона обожнювала танцювати. Вони із Сереною та друзями їздили в клуби в центрі на всі вечірки, куди пускали підлітків, — і на всі, куди в них був шанс потрапити з фальшивими документами першокурсників. Одного разу вони пробралися на рейв у покинутому складі в ра-

йоні Флетс і танцювали до третьої ночі із чокерами і браслетами, які світилися в темряві. Вони часто танцювали разом, із легкістю двох дівчат, які знають одна одну більш ніж півжиття, стегно до стегна чи таз до таза, і Лексі робила крок назад, щоби потертися об Серену. Сьогодні вони танцювали разом, коли Лексі відчула, як хтось притискається до неї ззаду. Це був Браян, і Серена із розумінням усміхнулася й відвернулася.

— Ти навіть не в костюмі, — запротестувала Лексі й стукнула його в плече.

— Я в костюмі, — заперечив Браян. — Я хлопець, який щойно відправив заяву в Принстон.

Він охопив руками її талію й припав губами до її шиї.

Через півгодини танці, алкоголь і солодка гаряча вісімнадцятирічна кров накопили на них приливом збудження. За весь час зустрічання вони дещо робили — так Лексі сором'язливо переповідала це Серені — але *це*, велике *це*, довгий час стояло поміж ними, наче глибокий басейн, у який вони тільки занурювали пальці ніг. Тепер, в обіймах Браяна, розм'якла від рому й кока-коли, коли музика стукала в їхніх тілах, наче єдине спільне серцебиття, вона раптом сповнилася бажання пірнути в цей басейн і доплисти аж до дна. Коли вона була молодша й менш досвідчена, Лексі уявляла свій перший раз. Вона все придумала: свічки, квіти, «Бойз ту мен» у CD-плеєрі. Як мінімум, спальня і ліжко. Не на задньому сидінні авто, як бувало в її друзів, точно не на шкільних сходах — ходили чутки, що в Кендри Соломон було там. Але тепер її раптом більше не хвилювало все це.

— Хочеш покататися? — спитала вона.

Обоє вони розуміли, що вона пропонує.

Вони без жодного слова поспішили на під'їзну алею, де стояла машина Лексі.

На момент, коли Лексі й Браян пішли, Перлина вже повернулася назад у свій куточок на кухні, де й далі чекала, коли знову з'явиться Тріп. Але він не з'явився — ні о десятій тридцять, ні об одинадцятій. Із кожною годиною й кожною спорожнілою пляшкою вечірка ставала дедалі гучнішою і розв'язнішою. Одразу після півночі сама Стейсі Перрі виблювала у фільтр для води, намагаючись налити

цієї води собі у склянку, і Перлина вирішила, що час їхати додому. Але Лексі ніде не було видно, хоч вона й пробралася з боєм через пульсуючу масу у вітальні. Вона визирнула назовні, але не бачила точно, чи стоїть «експлорер» Лексі в нерівному ряду авто.

— Ви не бачили Лексі? — питала вона всіх, хто виглядав хоча б трохи тверезим. — Чи Серену?

Більшість людей дивилися на неї так, наче намагалися знайти в себе в голові для неї місце.

— Лексі? — перепитували вони. — А, Лексі Річардсон? Ти з нею прийшла?

Одна дівчина, розпластана на колінах футболіста, що сидів у великому кріслі, сказала:

— Здається, вона пішла зі своїм хлопцем. Ти бачив, Кев?

У відповідь Кев узяв її за обличчя м'ясистими руками й потягнувся своїм ротом до її рота — і Перлина відвернулася.

Вона не була до кінця певна, де перебуває, а горілка розмивала й так не зовсім чітку карту Шейкера в її голові. Вона може піти звідси додому пішки? Скільки часу на це знадобиться? На якій узагалі вулиці живе Стейсі? На якусь хвилину Перлина віддалася фантазії. Може, Тріп зараз знайде в розсувні скляні двері, і за ним у кухню залетить п'яний подув свіжого повітря. «Тебе підкинути додому?» — питає він.

Але, ясна річ, що цього не сталося. Перлина нарешті вихопила бездротовий телефон, прокралася за гараж, де було тихіше, і зателефонувала Муді.

Через двадцять хвилин перед будинком Стейсі зупинилося авто. Опустилося пасажирське вікно, і зі сходинок на порозі Перлина побачила насуплене обличчя Муді.

— Сідай, — ось і все, що він сказав.

Усередині авто все було з м'якої шкіри, і голим ногам було приємно її торкатися.

— Чия це машина? — поставила вона дурне питання, коли вони від'їхали від дому.

— Мамина, — сказав Муді. — І поки ти не спитала — вона спить, давай не витрачати час на ці балачки.

— Але в тебе ще немає водійського.

— Мати дозвіл щось робити і знати, як це робиться, — різні речі. — Муді повернув за риг і виїхав на Шейкер-бульвар. — То ти сильно напилася?

— Я випила один стакан. Я не п'яна. — Перлина не була певна, що це правда, — у тому стакані було багато горілки. Голова в неї крутилася, й вона заплющила очі. — Я просто не знала, як дістатися додому.

— Там була машина Тріпа, узагалі-то. Ми її проїхали, коли виїжджали. Чому ти не попросила його?

— Я не могла його знайти. Я нікого не могла знайти.

— Мабуть, був нагорі з якоюсь дівчиною.

Певний час вони їхали мовчки, а в Перлини в голові крутилися ці слова: *нагорі з якоюсь дівчиною*. Вона спробувала уявити це — те, що відбувалося в тих темних кімнатах, — уявила Тріпове тіло на своєму, і її накрило гарячою хвилею. Годинник на панелі приладів показував близько першої ночі.

— Тепер бачиш, — сказав Муді. — Які вони.

Коли вони під'їхали до будинку Мії та Перлини, він вимкнув світло й припаркувався.

— Твоя мама знавісніє.

— Я попередила, що гулятиму з Лексі, а вона сказала повернутись до дванадцятої. Я всього трішки запізнилася. — Перлина глянула на освітлене кухонне вікно. — Від мене тхне?

Муді нахилився ближче.

— Від тебе трохи чути димом. Але не алкоголем. Ось, — він дістав із кишені пачку жуйок.

Судячи з усього, геловінська вечірка тривала до 3:15, і наприкінці кілька дітей відключилися просто на східному килимі родини Перрі. Лексі заповзла додому о пів на третю, Тріп — о третій, і наступного дня обое відсипалися аж до опівдня. Пізніше Лексі вибачилася перед Перлиною й пошепки зізналася: вони з Браяном довго про це думали, і та ніч — це була та сама ніч, і вона не знає, просто хотілося комусь розказати, навіть Серені ще не повідомила. І все ж — вона виглядає якось інакше? Вона *справді* виглядала інакше, принаймні для Перлини: худіша, з гострішими рисами обличчя, волосся зав'язане в низький кінський хвіст,